

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 20. De venditione quæ solet fieri sub hasta,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](#)

quod nec tunc possit accipere duo illa, quibus minoris emit, quia totum id intelligitur pertinere ad industriam quam roganti detulit liberaliter. Nec enim censetur in ea re extraordinariam operam ponere; quam si poneret, incrementum ea proueniens sibi sumere posset. Exemplum est, si quis cum non posset pro re inuenire vltra decem, detulit eam ad alium locum distantem, ubi plus valebat: plus enim ibi vendendo, incrementum quo supererat summum illud pretiu, quod potuit hic inueniri, retinere potest, tanquam fructum extraordinariae sue opera. Idemque pari ratione censendum est de eo qui iussus aliquid emere, aportaret illud ex aliquo loco distante, ubi minus valebat. Nam illud quo emit minoris quam potuisset hic emere, capere potest tanquam fructum extraordinariae opera sue.

C A P. XX.

De venditione, qua solet fieri sub hasta.

S V M M A R I V M.

- 318 Quando venditio fiat sub hasta, & leges in ea seruande.
 319 Explicatio dubij, an emptio sit eo ipso existimanda iusta, quod facta sit in subhastatione.
 320 Fraudes per quas talis venditio redditur iniusta.
 321 Quarens licet ei cuius bona venduntur sub hasta, supponere aliquem ad augendum pretium.

318.

Venditio sit sub hasta, quando publica proclamatione praconis, res exponitur venalis autoritate legis, vel Iudicis & plus offerenti conceditur. Sunt autem certae leges in ea seruandae. Prima est, quod debeant publica voce praconis proclamationes fieri intra certum tempus, quod in reb. Fisci & Ecclesiæ definitum est iure ciuili, 20. dierum, Cod. De sacrosanctis Ecclesijs, lege Hoc ius porrectum. In alijs bonis vero est arbitrarium, id est, relictum arbitrio eorum, quoru authoritate bona ipsa venduntur; nempe tutorum, curatorum, exequitorum testamenti, vel Iudicium, ac Magistratus. Secunda est, quod res que venditur, tradi debeat plus offertentra tempus subhastationis; intra quod semper admittitur alias qui plus offerat, primus offerens liberatur ab obligatione emendi per secundum plus offerentem: ita tamen ut semper liberi possit denuo plus offere quantum voluerit. Tertia est, quod statim aliquis offerat pretium, obligetur etiam in conscientia dare quod obtulit, nisi aliis plus offerat infra tempus subhastationis. Quarta est, quod res que venditur, possit dari minus offerenti, propter faciliorum, vel vtiliorem pretij solutionem, seu quia magis idonei est quis ad solendum. Si vero pluras simul concurrent aquæ idonei, ac tandem differentes, locis esse potest gratia, sicut in alijs venditionibus, dummodo abst. fraus, vel res diuidenda sit cuilibet pro rata.

319.

Hic occurrit dubitatio, an eo ipso, quod res venditur sub hasta, censenda sit venditi iusto pretio, ita ut statim ac rem sub hasta venditam esse acceptum est, debeamus iudicare in conscientia, venditam iusto pretio? Cui satisfieri potest, dicendo enim quidem vim esse iustissimæ editionis (quem admodum post Medinam in Cod. De rebus ref. quest. 31. vers. Similiter si merces, annot Petrus à Nauar. lib. 3. De restitutione cap. 2. n. 36.) ut licet vilius emere in subhastationibus quam currat communis estimatio fori ciuitatis; nihilominus tamen non sequi continuo, vt si res vendita sit sub hasta, eo ipso debeat censeri vendita iusto pretio, quia in talis venditione, interuenire possunt multæ fraudes, per quas peccatur contra iustitiam emendo viliori pretio, quam res vendi poterat; vnde incurrit obligatio rescindendi contractum, aut refaciendi damnum, quod exinde oriri cognoscitur. Ita enim æquitatem naturalem postulare manifestum est.

320.

COMMITTI VERO possunt tales fraudes, ex parte quidem eorum quorum autoritate bona venduntur. Primo, si tempore quo pauci sunt emptores qui pretium augeant, res exponatur venditioni. Secundo, si faciant ut merces expositæ venditioni, tradantur offerenti pretium, antequam finiat tempus subhastationis. Tertio, si scienter vitia carundem mercium occultauerint, vel tacuerint. Quarto, si alios arcerint ab offerendo, vel augendo pretio, vt res minoris e-

mantur, & tradantur, quibus ipsi volunt, amicis videlicet aut consanguineis. Quinto, si aliquos inducant ad pretium augendum, vt pluris, quam communis hominem estimatione valeant, res ipsæ vendantur.

Aduerte tamen quod si auctio fieret ex certa scientia emporum, qui ne alius rem ferat, dedita operâ pretium ita agent, vt duplo superet illud quo apud mercatores talis res emeretur, excusat sit & à peccato, & à restituitione, vt bene monet Petrus à Nauar. in seq. num. 37. quia in eo casu merito presumitur donatio incremēti: cum nec ignorantia, nec necessitas, nec vila vis, aut fraudis interueniat, ex qua id ipsum pretium solvens, iniuriam pati censetur. Et certe, vt ille que tangit, non videtur à ratione alienū, vt in hoc genere venditionis publicæ, in quo ex tepiditate emporum res ferè semper minoris venditur quam valeat, tunc pluris vendatur scienti, & volenti sic emere. Nam vt illud ad malam, ita istud ad bonam fortunā vendoris pertinere censetur. Ex parte vero emporum possunt committi fraudes. Primo, si quis eorum curer ne eius augeat pretium, vt ipse minoris emat. Secundo, si ipsi inter se conueniant, vt quisq; parum, aut nihil augeat pretium. Tertio, si quis eorum per inuidiam, vel odium, persistat in contendingo, & augendo prezzo, non uterat, fed vt alius carius emat.

SI QVÆRAS, an illi quorum bona venduntur sub hasta, male faciant inducēdo aliquem, vt pretium augeat, ne merces vendantur minoris, quam æquum sit? Respondeatur, q; si probabiliter credat res esse minoris emēdas, quam aliqui emerentur, etiam si venderentur sub hasta, non male facere in eo: quia non inducunt ut merces pluris quam deceat, sed vt iusto pretio, vendantur. Si vero inducunt ne merces minoris vendantur, quam alia similes venditæ, sunt aliquando, etiam sub hasta, vel alibi vendi solitæ male faciunt, quia pretium huiusmodi venditionis variari solet, vt recte ait Medina loco cit. paucitate, vel multitudine emporum, quam secum adferre solent tempus, & locus.

C A P. XXI.

De negotiatione.

S V M M A R I V M.

- 322 Quid & quorūplex sit negotiatio.
 323 Ea aliquando est, aliquando non est licita.
 324 Quando illicita sit ex parte materiae, & quando ex parte eorum cum quibus exercetur.
 325 Clericis & Monachis prohibita est negotiatio, nisi cohonestetur circumstantijs, & quibus.
 326 Quomodo illicita sit negotiatio ex circumstantijs loci, temporis, finis, & modi.

Negotiationis nomine significatur emptio, non quæuis, sed ea duntaxat, quæ ad reuendendum causa lucri ordinatur. Vnde qui emit ut vtratur emptis, non dicitur negotiari, nec qui emit sibi & familiae necessaria, & deinde vendit quæ supersunt: nec qui emit merces, ut familiæ suæ prodet, & n. utato consilio easdem vendit; nec qui locat propria prædia, & conduit aliena. Perinde est autem, siue quis per se, siue per alium emat ad reuendendum, ut negotiari censetur. Duplex est vero negotiatio: una, quæ res emitur, ut reuendatur non mutata, vt ea quæ emitur frumentum, ut idem per postea reuendatur. Altera est, quæ res emittur, ut reuendatur immutata per aliquam artem, ut ea quæ emittur ferrum, ut vendatur clavi: emitur lignu, ut vendatur scabellæ: emiturlana, ut vendatur pannus. Earum prior (quæ proprie est negotiatio) confunditur cum mercatura, ut patet ex Cap. Ejcisiens, dist. 88. & posterior confunditur cum artificio.

Porro quod de negotiacione occurrit hoc loco tractandum, est, an sit, vel non sit licita. Atque aliquando esse licitam, & aliquando illicitam, ac proinde ex se indifferentem, patet per illud D. Aug. relatum in Cap. Fornicari, ead. dist. fornicari hominib. semper non licet, negotiari aliquando licet. Antequa enim quis sit Ecclesiasticus, licet ei negotiari, factio iam non licet. Atque speciem turpitudinis potius quam honestatis præse ferre, D. Thom. 2.2. quæstio. 77. artic. 4. deducit ex illius